

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie słownego unijnego znaku towarowego NOVA nr 13 711 718
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2020 r. – Republika Czeska / Komisja

(Sprawa T-76/20)

(2020/C 103/52)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Pavliš, O. Serdula i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) CCI 2014CZ06RDNP 001 z dnia 28 listopada 2019 r. o zawieszeniu płatności okresowych związanych z programem rozwoju obszarów wiejskich Republiki Czeskiej w latach 2014-2020 i dotyczących wydatków dokonanych w okresie od dnia 16 października 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. i od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 marca 2019 r. [notyfikowanej jako dokument C(2019) 8647 final];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem 1306/2013”). Komisja niesłusznie uważa, że subwencje, których dotyczą przedmiotowe wydatki, zostały przyznane z naruszeniem przepisów prawa krajowego. Przedmiotowe przepisy prawa krajowego nie mogły jednak zostać naruszone, ponieważ nie odnoszą się one wcale do tego rodzaju subwencji, których dotyczą zawieszone płatności.

2. Zarzut drugi również dotyczy naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013. Nawet gdyby przedmiotowe przepisy krajowe odnosiły się do tego rodzaju subwencji (*quod non*), część zawieszonych płatności dotyczy projektów, do których owe przepisy nie mają zastosowania ze względów czasowych.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 [r.] w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2020 r. – IM/ EBI i EFI

(Sprawa T-80/20)

(2020/C 103/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: IM (przedstawiciel: adwokat D. Giabbani)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny i Europejski Fundusz Inwestycyjny

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi pod względem formalnym;
- stwierdzenie zasadności tej skargi co do istoty sprawy;
- stwierdzenie, że usunięcie IM z postępowania rekrutacyjnego było niezgodne z prawem i stanowiło wynik nadużycia władzy;
- stwierdzenie, że postępowanie w sprawie naboru nowego Dyrektora Naczelnego jest nieważne, w związku z czym należy również stwierdzić nieważność mianowania nowego Dyrektora Naczelnego, o którym powiadomiono w dniu 13 grudnia 2019 r.;
- w konsekwencji, uzyskanie ogłoszenia, że mianowanie nowego Dyrektora Naczelnego Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego jest nieważne;
- obciążenie pozwanych kosztami i wydatkami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 20 statutu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego, zgodnie z którym „Dyrektor Naczelny jest wyznaczany na okres do 5 lat i może być wyznaczony ponownie”.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia aktu powołania skarżącego z dnia 5 marca 2014 r. i załącznika do niego, ponieważ dokumenty te oraz przedłużenie kadencji skarżącego po dniu 15 marca 2017 r. wskazują na porozumienie umożliwiające mu pracę do 67 roku życia, a nawet dłużej.
 3. Zarzut trzeci dotyczący dyskryminacji bezpośredniej ze względu na wiek skarżącego. Skarżący uważa, że odrzucając jego kandydaturę wyłącznie ze względu na jego wiek, komisja rekrutacyjna naruszyła zasadę niedyskryminacji.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia poufności i danych osobowych skarżącego. Skarżący podnosi, że powołując się na treść aktu powołania jako podstawę swojej decyzji, komisja rekrutacyjna przyznała, że dowiedziała się o dokumencie, którego nie powinna była posiadać i który zawierał dane osobowe skarżącego.
-